

Kdo přijde a důvěřuje

J 6,1-15 Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji. Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Byly blízko židovské svátky velikonoční. Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: "Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?" To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. 7 Filip mu odpověděl: "Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo." Řekne mu jeden z učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: "Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!" Ježíš řekl: "Ať se všichni posadí!" Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: "Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!" Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly. Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: "Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!" Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho provolali králem, odešel opět na horu, zcela sám.

J 6,28-35 Řekli mu: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: ‚Dal jim jíst chléb z nebe‘.“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb

života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit.“

I. Nebudu míti nedostatku

Za Ježíšem se hrnuli zvědavci, kteří slyšeli, co dělá, a chtěli být u toho. Šli za ním na jakousi horu. Když viděl, kolik jich je, zeptal se učedníků, kde pro ně seženou chleba. Filip přemítal nad závratnou sumou, kolik by je to stálo (kdyby na to měli), Ondřej nefantazíroval a poznamenal, že tu jakýsi kluk má pět malých chlebů a dvě ryby, jenže když je těch lidí tolik, tak co s tím, že? Ježíš řekl, ať se všichni posadí. Bylo tam hojně trávy. Asi jako v žalmu, v němž nebudu míti nedostatku, protože se o mě stará Hospodin.

Ježíš se chopil toho mála, co měli, vzdal díky a rozdíl a oni jedli, kolik kdo chtěl. Když se nasýtli, nastal čas posbírat nalámané kousky, které ještě zbyly, a bylo toho dvanáct košů.

Toto vyprávění opravdu není reportáž. Zprávu o hostině takového zástupu z malého množství chleba najdete v Bibli vícekrát. Jan to líčí znovu a připojuje k tomu pár narážek a náznaků, které nám mají něco připomínat: že nebudu mít nedostatek, stará-li se o mě Bůh. Že Ježíš vzal kus chleba, vzdal díky a rozdával (dočista jako to prožíváme při večeři Páně). A že sami hosté podotkli, že takto naše otce Hospodin nakrmil v poušti manou neboli chlebem z nebe. Proto taky zbylo nalámaných chlebů právě dvanáct košů (to číslo vyjadřuje v Bibli Boží lid a plnost a souvisí se smlouvou mezi Bohem a lidmi).

II. Král

Až potud Jan vyprávěl, co nabízí Ježíš, a teď přijde na řadu otázka, co na to lidi. Dovtípili se a řekli: "To je on, ten Boží prorok, co měl přijít na svět!" Uvěřili, že je Ježíš mesiáš, zachránce. A okamžitě to pokazili tím, jak si zachránce představují. Vzali to od toho, o čem slyšeli a co zažili: jak uzdravoval a to víno z vody jak udělal nebo teď ta hostina... Kéž

by se o stravování a zdravotnictví a vlastně vůbec o všechno staral on, protože prokázal nesporné schopnosti, které každý nemá. Chceme ho za krále!

Ve společnosti to bývá tak, že ti, kdo chtějí být vpředu a v čele a nahore, se snaží mluvit tak, aby budili dojem, že jsou schopnější než kdo jiný a že vám splní každé přání. To Ježíš rozhodně nesliboval. Ale i tak se přihodilo, že se momentálně těšil veliké popularitě, lidi ho prohlašovali za zachránce a chtěli ho za krále. Což znamená, jak upozorňuje vypravěč, že se ho chtěli zmocnit a učinit jej šéfem, ovšem k obrazu svému. Tak od nich odešel. „Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se,“ řekl jim, když ho našli. Těžko jim to mít za zlé. Najedli se a chtěli by zas a ještě. A znamení? Poslyš, naši otcové kdysi za Mojžíše žvýkali na poušti manu a je psáno, že to byl chléb z nebe, a jaké znamení uděláš ty, aby nás to přesvědčilo?

Odpověděl, že chléb z nebe rozhodně nezařídil Mojžíš, chléb z nebe dává jedině nebeský Otec. Obyčejný chleba potřebujeme, abychom žili, ale co se týče smyslu života – toho smyslu, který ustojí a přečká i životní vichřice – ten si doma neupečete a v obchodě nekoupíte. Boží vůli si nevypěstujete, jak byste chtěli.

„Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ zeptali se a Ježíš odpověděl: „Skutek, který žádá Bůh, je: abyste věřili v toho, koho on poslal.“

III. Ten, koho Otec poslal

To přece dělali, ne? Věřili tomu, koho Otec poslal: fandili mu, protože je to zachránce, to tak lidi přece dělají, a když ho najdou, tak mu věří. Otcové Mojžíšovi, my Ježíšovi. V politice můžete věřit králi, nebo naopak někomu, kdo ho chce svrhnout, přijde na to, co si od koho slibujete a čekáte. Jenže Ježíš nepřišel proto, aby nám plnil přání, ale aby doručil, co můžeme dostat a co nám nedá nikdo jiný než Bůh. K tomu právě ukazují ta znamení, o kterých tu byla řeč. Znamení, která říkají:

Neděste se, co bude dál, i když život vypadá jak svatba, na níž došlo víno, nebo jak sročení davů, když je málo chleba, nebo jako žízeň, když ani není do čeho nabrat vodu. Víno, chléb i voda by se daly nějak opatřit, schopný král by to snad svedl: některý vezme bohatým a rozdá chudým, některý sebere chudým a předá bohatým, některý nedá nikomu nic a všichni tři to budou vydávat za spravedlnost (ale není spravedlnost všechno, čemu se tak říká). Kdož ví, jakou představu měli ti, kdo chtěli králem prohlásit Ježíše. Jenže Ježíš nepřišel plnit naše představy, ale doručit, co nám může dát jen Bůh.

Když Boha pustíme ke slovu, dostaneme podstatně víc, než jsme si představovali a čekali. Na svatbě může být radost až do konce a víno bude lepší, než bylo to nejlepší ze začátku. K hostině stačí kousek chleba, skoro nic, když se sejdeme dva nebo tři nebo třeba pět tisíc nebo to je jedno kolik a když je uprostřed nás Ježíš. Toto je skutek, který po nás žádá Bůh: přijít a důvěřovat. Jste hosté na svatbě, kde nedojde víno, máte v sobě pramen živé vody, když jste se jí mohli napít, okusili jste chléb života a pro ty, kdo to nezažili, tu zbylo ještě dvanáct plných košů.

To říkají ta znamení a Ježíš k nim dodává: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit.“

požehnání

Svou naději vložte v Hospodina: vždyť on a jenom on z vás snímá nepravost. Bůh nesetrvává v hněvu, neboť dal přednost milosrdenství.

Opět se nad vámi slituje, rozšlape všechny vaše nepravosti, kamsi do nenávratna odhodí váš hřích a prokáže vám milosrdenství a věrnost, jak už za dnů pradávných přísahal našim otcům.

A protože je to tak a protože tohle zaslíbení platí pro každého z vás, vydejte se cestou Božího zaslíbení a kéž vás na ní provází pokoj, láska, radost a naděje. Amen.